

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Rézpénz a ködben**

1. Rézpénz a ködben

Mirella

A fegyveres álmatlanul pislogott a sárga lámpafényben, s gyanakvóan méregette a megállított kordét. Mirella nem teketóriázott: azonnal bevetette a legnyájasabb, legelesettebb özvegyi hangját, miközben tekintetével leplezte a bak alatt lapuló kutya feszültségét.

– Isten tartsa a tekintetes vitéz urat ezen a nyirkos, áldatlan hajnalon! – rebegte, s kezeit könyörgőre kulcsolta. – Csak a lázas öcsémet viszem a vásárváros melletti jószívű fűvesasszonyhoz, alig marad meg benne a lélek. De látom, a vitéz úrnak is cudar sora van ebben a dermesztő ködben...

A hajdú már épp közelebb lépett volna, hogy belenézzen a ponyva alá, ám Mirella fürge ujjaival a köténye rejtett zsebébe nyúlt. Egy régen őrzött, fényesre dörzsölt rezes hálakrajcárt halászott elő. Az érme még egy szegény jobbágycsaládtól származott, akik hálájuk jeléül adták, de most tökéletes csalinak bizonyult. Mirella a lámpás fényében megcsillogtatta a rezes karimát, s áhítatos suttogással csúsztatta a hajdu elnehezedett markába.

– Egy kis szerencsehozó rézkrajcár a szent remete áldásával – simította rá a férfi tenyerére. – Nem ér sokat a piacon, de aki hordja, azt elkerüli a baj s a hideglelés.

A hajdú hüvelykujja végigsimította a réz hűvös, sima felületén. A kapzsiság csillogása egyetlen pillanat alatt felváltotta a szigorú kötelességtudatot. Az érmét tüstént a zubbonya belső zsebébe süllyesztette, majd elégedett horkantással intett a szekérnek.

– Eredj utadra, asszony! De el ne kapjam a gyerkőc nyavalyáját! – mormogta, s már fordult is vissza a kormos pad felé.

Mirella halk csettintéssel indította meg a lovat. Amint a köd elnyelte a fegyveres alakját, Borda halk, megkönnyebbült pöffentéssel engedte ki a levegőt, s fejét hálásan fúrta Mirella combjához.